

mitte õnnistust. Ja emma ütles temmale: Tul-
go se wanne minno peäle / mo poeg / kule agga
mo sanna / ja minne / to mulle. Ja ta läks /
ja wõttis ja wiis omma emma kätte. Ja
kui roog walmis olli / siis wõttis Rebekka omma
wannema poja Esawi kallid rided / ja pani neid
Jakobi selga / ja nende kitsse tallede nõhjad pani
ta temma kätte ümber / ja temma laela ümber /
kus ta fille olli. Ja kui Jakob se maggusa roa
toi / ütles isä temma wasto: kes sa olled / mo
poeg: ja Jakob ütles: minna ollen so esimesene
poeg Esaw; ma ollen teinud nenda kui sa mo
wasto olled räkinnud; touse nüüd üles / istu ja sö
mo metsa liinust / et sinno hing mind õnnistaks.
Ja Ysaak ütles: mo poeg / kus sa olled ni usin
olnud leidma? ja ta ütles: Jehowa sinno Jum-
mal on sedda mo ette saatnud. Ja Ysaak ütles
Jakobi wasto: et tulle liggi! ja ta katsus käge /
et temme käed ollid karrused nenda kui Esawi käed
ja ütles: Se heäl on Jakobi heäl / agga need käed
on Esawi käed; ning küsis: olled sinna sesamma
mo poeg Esaw? ja ta ütles: Minna ollen. Siis
sõi ta sest roast ja jõi sest winast / mis Jakob tem-
male olli tonud. Kui ta sai sõnud / ütles Ysaak
temma wasto: Et tulle tenna / mo poeg / ja anna
mul-

mulle suud; ja kui ta suud andis / tundis Ysaak
temma riette haiso ja õnnistas tedda ja ütles:
Wata minno poja hais on kui wälja hais / mis
Jehowa on õnnistanud. Jummal andko nüüd
fille taewa katest ja Ma rammust ja paljo wiija
ja wärsket wiina. Rahtwas peawad sind tenima
ja paljo rahtwast peawad so ette kummardama: oke
isäand omma wendade üle / ja so emma lapsed
peawad so ette kummardama. Arranatud olgo /
kes sind arraneedwad / ja õnnistud olgo / kes sind
õnnistawad. Kui Ysaak sai Jakobit õnnistanud /
ja Jakob omma isä jurest olli otse wäljaläinud /
siis tuli Esaw ja wiis omma isäle ka maggusat
roga ja pallus isä käest sedda õnnistust. Ysaak
küsis warfi: kes sa olled? ta kostis: Minna ol-
len so poeg / so esimesene laps Esaw. Ja Ysaak
warrises üpris wägga sure warrisemisega ja üt-
les: So wend on karmalussega tulnud ja sinno
õnnistusse arrawõtnud / kül se jääb ka õnnistud.
Kui Esaw omma isä sannad kulis / küssendas
temma kibbeda küssendamissega / pallus sedda isä
kolm puhko ühhe õnnistusse pärrast ja ütles wi-
maks: Mo isä / on sul agga se ainus õnnistus?
õnnista mind / ka mind / mo isä. Siis wõttis
Ysaak tedda ka õnnistada / agga se õnnistus es-
mes-